

Obres escollides de Rosa Luxemburg en català

**ELS OBJECTIUS D'ESPARTAKUS
ROSA LUXEMBURG
1918**

Versió catalana establerta des de: "Los objetivos de Spartakus", en *Rosa Luxemburg, la Liga Spartakus*, Editorial Anagrama, 1976, Barcelona, pàgines 75-90

Edicions internacionals Sedov

Núcleo en defensa
del marxismo

Germinal

ELS OBJECTIUS D'SPARTAKUS (PROGRAMA DE LA LLIGA SPARTAKUS) Berlín 1918

I

El 9 de novembre els obrers i soldats han destruït l'antic règim d'Alemanya. Als camps de batalla de França s'havien esvaït les sanguinàries il·lusions de dominació mundial del sabre prussià. Les criminals bandes que van propiciar l'incendi universal i submergit Alemanya en un mar de sang han tingut el final que mereixien. I el poble, enganyat durant quatre anys, que al servei de Moloc havia oblidat la seua obligació cultural, el seu sentit de l'honor i el més mínim residu humanitari, ha despertat després de quatre anys de pètria letargia, i s'ha trobat a la vora de l'abisme.

El 9 de novembre el proletariat alemany s'ha revoltat i s'ha sacsat del damunt tan infame jou. Els Hohenzollern han sigut derrocats i al seu lloc han sigut elegits Consells d'obrers i soldats.

No obstant això, els Hohenzollern no van ser mai una altra cosa més que braços executors de la burgesia imperialista i de l'aristocràcia latifundista. La burgesia i la seua hegemonia de classe: heus aquí el vertader culpable de la guerra mundial, tant en Alemanya com en França, a Rússia com en Gran Bretanya, a Europa com en Amèrica. Els capitalistes de tots els països: ells són els autèntics instigadors de la matança dels pobles. El capital internacional: heus aquí al monstre insaciable que ha engolit milions de vides humanes amb la seua boca traspuant sang.

La guerra mundial ha col·locat la societat enfront d'una alternativa: la continuació del capitalisme, amb noves guerres i un pròxim holocaust en el caos i l'anarquia o bé la liquidació de l'explotació capitalista.

La fi de la guerra mundial és el testimoni definitiu que ha de privar la burgesia dels seus drets d'existència. La burgesia ja no és capaç de traure a la societat del terrible desastre econòmic que ha deixat l'orgia imperialista.

Infinitat de mitjans de producció han sigut destruïts, milions d'obrers, els millors i més laboriosos homes de la classe obrera, han sigut sacrificats. Als que han quedat amb vida, els espera a la tornada l'atur. La fam i les malalties amenacen de destruir d'arrel les forces del poble. La fallida financera de l'Estat s'anuncia com a resultat inevitable dels deutes de guerra.

Per a sortir d'aqueix desordre sagnant i de l'abisme, no hi ha un altre recurs, no queda una altra via, una altra salvació, que el socialisme. Només la revolució mundial del proletariat pot introduir l'harmonia en aqueix caos, pot assegurar pa i treball per a tots, pot posar punt final a la matança entre els pobles i aportar a la humanitat exhaurida l'única cosa que anhela després de tanta destrucció: la Pau, la Llibertat, una vertadera civilització. A baix l'explotació! Heus aquí la consigna del moment. El treball assalariat i l'hegemonia de classe s'han de substituir pel treball cooperativista. Els instruments de treball han de deixar de ser monopoli d'una classe, han de ser convertits en bé comú. Basta d'explotadors i explotats! Regulació de la producció i distribució dels productes en interès de la comunitat. Abolició no sols de les formes de producció actuals, basades en la explotació i el robatori, sinó també de l'actual comerç, que no és més que frau.

En compte dels patrons i els seus esclaus assalariats, cal implantar la lliure cooperació entre companys de treball. El treball cessarà de ser una tortura quan siga un deure per a tot el món. Una existència humana digna per a tot aquell que complisca amb la societat. Que la fam deixe de ser a partir d'avui la gran maledicció del treball, per a ser el càstig dels paràsits.

Només en una societat així seran eradicats l'odi entre els pobles i el vassallatge. Només a través de l'adveniment d'aquesta societat la terra deixarà de ser violada per l'assassinat d'homes. Només llavors podrem dir: aquesta guerra és l'última de les guerres.

En aquesta hora el socialisme és l'única esperança de salvació de la humanitat. Per damunt de les muralles del món capitalista que s'enfonsen, brillen amb el fulgor del llamp les paraules del *Manifest Comunista*

“socialisme o barbàrie”

II

La realització de l'ordre social socialista és la tasca més gegantina que mai li haja correspost a una classe i a una revolució en tota la història de la humanitat. Tal tasca implica una total transformació de l'Estat, una subversió general de totes les bases econòmiques i socials del món actual.

Aqueixa transformació i aqueixa subversió, no poden ser decretades per una autoritat qualsevulla, un comitè o un parlament. La iniciativa i la seua materialització només poden partir i ser realitzades per les masses populars.

En totes les revolucions precedents va ser una petita minoria del poble la que prengué la direcció de la lluita revolucionària, la que li va conferir una orientació i es va servir de les masses com a instrument per a conduir a la victòria els interessos de la minoria. La revolució socialista és la primera que pot assolir la victòria dels interessos de la gran majoria del poble, a través de l'acció de la gran majoria que són els treballadors.

La massa proletària està cridada no sols a marcar, amb nítids coneixements, uns objectius i orientacions a la Revolució. També, per si mateixa, per la seua pròpia activitat, ha de posar en marxa el socialisme, donar-li vida.

L'essència de la societat socialista consisteix en el fet que la gran massa dels treballadors cessa de ser una massa dirigida, per a convertir-se en una massa que viu ja per si mateixa la vida en tota la seua plenitud política i econòmica, i la canalitza per autodeterminació.

Des de les instàncies superiors de l'Estat fins a l'últim racó municipal, la massa proletària ha de liquidar els tradicionals òrgans de dominació producte de l'hegemonia burgesa: consells d'Estat, parlaments, consells municipals, per a substituir-los pels seus propis òrgans de classe, els Consells d'obriers i soldats, amb els que haurà d'ocupar tots els càrrecs, assumir totes les funcions, calibrar totes les necessitats socials i adaptar els seus interessos de classe a les tasques socialistes. Només una recíproca influència, permanentment viva, entre les masses populars i els seus òrgans, els Consells d'obriers i soldats, pot assegurar l'evolució de la societat en un esperit *socialista*.

Igualment, la transformació econòmica no pot materialitzar-se si no és a través d'un procés basat en l'acció de les masses proletàries. Els decrets concisos emanats d'instàncies revolucionàries superiors són en si mateixos fórmules buides. Només la massa obrera podrà clarificar els objectius i les paraules. En lluita aferrissada contra el capital, cos a cos, fàbrica a fàbrica, en la pressió directa de les masses, mitjançant la vaga, mitjançant la construcció dels seus òrgans permanents, els obrers poden apoderar-se del control de la producció i, finalment, fer-se amb la direcció efectiva.

Les masses proletàries han d'aprendre a superar el seu estadi de simples màquines mortes que el capitalista aplica al procés de producció, i convertir-se en dirigents pensants, lliures, protagonistes d'aqueixa mateixa producció social. Han d'adquirir el sentiment de la seua responsabilitat com a membres de la col·lectivitat, única dipositària de tota la riquesa social. Han de mostrar el seu zel quan el fuet patronal haja desaparegut i sostenir una productivitat que no requereisca la vigilància capitalista. Disciplina sense control i ordre sense dominació. El més elevat idealisme en interès de la col·lectivitat i l'esperit d'iniciativa d'un autèntic civisme són per a la societat socialista una base moral indispensable, com l'estúpidesa, l'egoisme i la corrupció ho són per al capitalisme.

Totes aquestes virtuts cíviques del socialisme, igual que els coneixements i les capacitats necessàries per a conduir les empreses socialistes, només poden ser adquirides per les masses obreres a través de la seua pròpia activitat, de la seua pròpia experiència.

La socialització de la societat no pot ser aconseguida per una altra via que no siga la lluita infatigable de les masses obreres en tota la seua profunditat i a tot arreu on el treball s'enfronta al capital, el poble a la dominació de classe de la burgesia. L'alliberament de la classe obrera ha de ser obra de la mateixa classe obrera.

III

En les revolucions burgeses, la sang vessada, el terror i la mort política van ser l'arma indispensable utilitzada per les classes hegemòniques.

La revolució proletària no precisa de cap terror per a assolir els seus objectius. Odia i avorreix l'assassinat. No té necessitat d'aquest mitjà de lluita, perquè no combat individus, sinó institucions, perquè no surt a escena amb ingènues il·lusions, les decepcions de les quals hauria de venjar sanguinàriament. No és la temptativa desesperada d'una minoria que cerca modelar el món a imatge i semblança seua per mitjans violents, sinó l'acció d'àmplies masses de milions d'individus cridats a realitzar la missió històrica i a transformar les necessitats històriques en realitats.

No obstant això, la revolució proletària és al mateix temps el vel fúnebre de tot vassallatge, de tota opressió. Per això tots els capitalistes, latifundistes, petitburgesos, oficials i tots els aprofitats i els paràsits de l'explotació i de la dominació de classe s'aixequen com un sol home en aquesta lluita per la vida o la mort contra la revolució proletària.

És una il·lusió creure que els capitalistes van a acatar plàcidament els veredictes socialistes d'un parlament, d'una assemblea nacional. És il·lusori creure que renunciaran als seus béns, als seus beneficis, als seus privilegis derivats de l'explotació. Totes les classes dominants sempre han defensat aferrissadament els seus privilegis fins a l'últim alè. Tant els patricis romans com els barons feudals de l'Edat Mitjana, els cavallers anglesos com els mercaders d'esclaus americans, els boiers de Valàquia com els fabricants tèxtils de Lió, tots ells han sigut els responsables de matances, tots ells han abocat rius de sang, han deixat rastres de cadàvers, cendres i ruïnes, han recorregut a la guerra civil i l'alta traïció amb l'únic objecte de mantenir els seus privilegis i els seus poders.

La classe dels capitalistes imperialistes, última anella de les castes explotadores, ha superat en brutalitat, cinisme i maldat tots els seus predecessors. Per a defensar el *sancta sanctorum* de la seua existència, els seus beneficis i privilegis d'explotació, aqueixa classe emprarà dents i ungles, utilitzarà al màxim cadascun dels mètodes fredament implacables que han aparegut quotidianament en la història política colonial i en l'última guerra mundial. Aqueixa classe desencadenarà el cel i l'infern contra la revolució proletària. Mobilitzarà els camperols contra les ciutats, excitarà els sectors més endarrerits i ignorants del proletariat contra la seua pròpia avantguarda. Farà dels seus oficials organitzadors de massacres, paraitzarà cada decisió socialista mitjançant les mil i una estratagemes de la resistència passiva. Llançarà a la gola de la revolució bandes de delinqüents. Recorrerà fins i tot a l'enemic exterior, al sabre assassí dels Clemenceau, Lloyd George i Wilson, per a salvar el seu domini interior. Transformarà el país en un caos de ruïnes fumejants, abans de renunciar a suprimir de bon grat l'esclavitud de l'assalariat.

Totes aqueixes resistències hauran de ser trencades pas a pas, una per una, amb un puny ferri, amb una energia infatigable. Cal oposar a la violència de la contrarevolució burgesa la violència revolucionària del proletariat. Enfront de les emboscades, les trampes i les martingales de la burgesia, cal oposar la claredat d'objectius, la vigilància i la iniciativa permanent de les masses proletàries. Enfront del perill amenaçador de la contrarevolució, l'armament del poble i el desarmament de les classes posseïdores. Enfront de les maniobres burgeses d'obstrucció parlamentària, la intensa organització de les masses d'obers i soldats. Enfront de l'omnipresència i la potència dels mitjans del poder de la societat burgesa, la potència elevada al seu més alt grau de concentració, de cohesió i intensitat de tota la classe treballadora. Oposar el front de tot el proletariat alemany: meridional i septentrional, urbà i camperol, obrer i militar, el contacte viu i actiu de la revolució alemanya amb la Internacional: l'ampliació de la revolució alemanya per a convertir-la en revolució mundial del proletariat, aquest serà el fonament indispensable per a assegurar l'edificació del futur.

La lluita pel socialisme és la més violenta de les guerres civils que la història haja presenciada mai, i la revolució proletària ha de prendre totes les disposicions necessàries en vistes d'aqueixa guerra. Ha d'aprendre a utilitzar-les, a combatre i vèncer.

Aquest equipament de les masses compactes del poble treballador amb tot el poder polític per a la revolució, no és una altra cosa que la Dictadura del Proletariat i, per consegüent, la vertadera democràcia. No és allí on els esclaus assalariats i els capitalistes, els camperols pobres i els latifundistes s'asseuen junts, en peu d'igualtat, per a debatre els seus "interessos comuns" a la manera parlamentària, sinó allí on les masses proletàries, els milions de proletaris prenen en les seues mans endurides pel treball el martell del poder, com a Júpiter el seu, colpejant amb ell en el bescoll de la classe dominant, on podrà realitzar-se la vertadera democràcia, aquella que no és un engany al poble.

Per a possibilitar al proletariat el compliment d'aqueixes tasques, la Lliga Spartakus exigeix:

A) *Mesures immediates per a la protecció de la Revolució.*

- 1) Desarmament de la policia, dels oficials i dels soldats no-proletaris. Desarmament de tots els membres pertanyents a la classe dominant.
- 2) Confiscació de tots els dipòsits d'armament i munició, així com de les fàbriques d'armament, pels Consells d'obriers i soldats.
- 3) Distribució d'armament a tota la població proletària masculina i adulta, organitzada com a milícia obrera. Formació d'una Guàrdia Roja formada per proletaris, com a sector actiu de la milícia encarregada de la defensa permanent de la revolució contra els colps de força de la reacció i els traïdors.
- 4) Supressió del comandament de caps, oficials i sotsoficials. Substitució de l'obediència cega per la disciplina voluntària dels soldats. Elegibilitat de tots els superiors per la tropa, que podrà revocar-los en tot moment. Supressió de la justícia militar.
- 5) Exclusió d'oficials i individus desertors de tots els Consells de soldats.
- 6) Supressió de tots els òrgans polítics i administratius de l'antic règim, que seran substituïts per homes de confiança dels Consells d'obriers i soldats.
- 7) Creació d'un tribunal revolucionari que, en última instància, jutjarà els principals responsables de la guerra i de la seua prolongació: els dos Hohenzollern, Ludendorff, Hindenburg, Tirpitz i els seus còmplices, igual que tots els conspiradors i contrarevolucionaris.
- 8) Requisa immediata de tots els aliments per a assegurar l'alimentació del poble.

B) *Primeres mesures polítiques i socials*

- 1) Liquidació dels Estats autònoms dins del Reich. Establiment de la República socialista unitària d'Alemanya.
- 2) Supressió de tots els parlaments i consells municipals, les funcions dels quals seran assumides pels Consells d'obriers i soldats i pels comitès i òrgans que aquests deleguen.
- 3) Eleccions de Consells d'obriers en tota Alemanya per part de tota la població obrera d'ambdós sexes, a la ciutat i al camp, sobre la base de l'empresa. Així mateix, eleccions per als Consells de soldats per part de la tropa, excloent-hi els oficials i desertors. Dret dels obrers i soldats a revocar en qualsevol moment els seus representants.
- 4) Elecció de delegats dels Consells d'obriers i soldats de tota Alemanya per al Consell central dels Consells, al si del qual serà elegit un Consell executiu com a instància suprema del poder legislatiu i executiu.

5) Reunió del Consell central dels Consells almenys cada tres mesos (prèvia reelecció de tots els delegats) a fi de mantenir un constant control de l'activitat del Consell Executiu i establir una viva relació entre la massa dels consells locals d'obriers i soldats i el màxim organisme representatiu del país. Dret dels Consells locals d'obriers i soldats a revocar i reemplaçar en qualsevol moment els seus representants en el Consell central, en el cas que aquests no s'ajusten al sentit dels seus manaments. Dret de l'Executiu a nomenar i revocar els comissaris del poble i totes les autoritats i els funcionaris de l'administració central.

6) Abolició de tots els privilegis de classe, ordres i títols. Igualtat completa dels sexes davant la llei i davant la societat.

7) Introducció de lleis socials decisives. Reducció de la jornada laboral a fi de solucionar el problema de l'atur, tenint en compte la disminució de les condicions físiques dels obrers a causa de la guerra mundial. Jornada laboral màxima de sis hores.

8) Transformació immediata de les condicions d'alimentació, habitatge, higiene i educació en el sentit i l'esperit de la revolució proletària.

C) **Reivindicacions econòmiques immediates**

1) Confiscació de totes les fortunes i ingressos dinàstics en benefici de la col·lectivitat.

2) Anul·lació de tots els deutes de l'Estat i qualsevol altre tipus de deute públic, així com de tots els emprèstits de guerra, a excepció de les subscripcions inferiors a un cert nivell, el qual serà establert pel Consell central dels Consells d'obriers i soldats.

3) Expropiació de les terres de totes les empreses agràries, grans i mitjanes. Formació de cooperatives agrícoles socialistes sota una direcció unificada i centralitzada en tot el país. Les petites empreses agrícoles romandran a mans dels seus propietaris fins que aquests decidisquen ingressar voluntàriament en les cooperatives socialistes.

4) Nacionalització de tots els bancs, mines, i de totes les grans empreses industrials i comercials per la República dels Consells.

5) Expropiació de totes les fortunes a partir de determinat nivell, que serà fixat pel Consell central.

6) La República dels Consells es farà càrrec de tots els transports públics.

7) Elecció, en cada fàbrica, d'un consell que haurà de gestionar els assumptes interns d'acord amb els Consells d'obriers, és a dir, haurà d'establir les condicions de treball, controlar la producció i, finalment, substituir la direcció de l'empresa.

8) Formació d'una Comissió Central de Vagues, que en constant contacte amb els delegats dels Consells de fàbriques, conferirà al moviment vaguístic de tot el país la necessària coordinació, una direcció socialista i un enèrgic suport per part del poder polític dels Consells d'obriers i soldats.

D) **Objectius internacionals**

Establiment immediat de relacions amb els partits germans de l'estranger per a establir la revolució socialista sobre una base internacional i per a imposar i mantenir la pau per la fraternització internacional i l'aixecament revolucionari del proletariat mundial.

E) **Objectius de la Lliga Spartakus.**

Perquè Spartakus és el vigilant, l'impulsor, la consciència socialista de la Revolució, és l'objecte de l'odi, de les persecucions i de les calúrnies de tots els enemics declarats o secrets de la revolució i del proletariat.

Crucifiqueu-la!; criden els capitalistes que tremolen per les seues caixes de cabals.

Crucifiqueu-la!; criden els petitburgesos, els oficials, els antisemites, els lacais de la premsa burgesa, que tremolen per la font d'ingressos de la dominació burgesa.

Crucifiqueu-la!; clamen els Scheidemann, que igual que Judes han venut els obrers a la burgesia i que temen per les trenta monedes d'argent que han rebut pels seus serveis.

Crucifiqueu-la!; sona encara el ressò de sectors ignorants i enganyats d'obrers i soldats, que no comprenen que, en realitat, en revoltar-se contra la Lliga Spartakus, estan dirigint el seu furor contra el seu propi cos i la seua pròpia sang.

En l'odi i en la calúmia contra la Lliga Spartakus es donen cita tot contrarevolucionari, tot individu hostil al poble, tot enemic del socialisme, tot aquell que té una doble cara, tot ignorant que no assoleix a descobrir la veritat. Això demostra que Spartakus és el cor de la revolució i que el futur li pertany.

La Lliga Spartakus no és un partit que vullga el poder per damunt o a través de les masses.

La Lliga Spartakus únicament pretén ser en qualsevol circumstància el sector més conscient d'un objectiu comú. El sector que a cada pas del camí recorregut per la gran massa obrera crida pel present conscient de les tasques històriques. El sector que en cada estadi particular de la revolució recorda els objectius finals i que en cada qüestió local o nacional recorda els interessos de la revolució mundial dels proletaris.

La Lliga Spartakus rebutja compartir el poder governamental amb homes de palla de la burgesia, els Ebert-Scheidemann. Amb aqueix tipus de col·laboració traïxen els principis del socialisme i reforcen la contrarevolució, paralitzant la revolució.

Així mateix, la Lliga Spartakus rebutjaria accedir en poder perquè els Ebert-Scheidemann hagen cobert el seu cicle, i perquè els Independents, per la seua política col·laboracionista, es troben en un atzucac.

Si la Lliga Spartakus arribés a ocupar el poder seria davall la forma de voluntat clara i indubtable de la gran majoria de les masses proletàries de tota Alemanya, com a expressió de la conscient adhesió d'aqueixes masses a les perspectives, objectius i mètodes de lluita propagats per la Lliga Spartakus.

La revolució proletària no pot fer-se camí cap a la total claredat i la plena maduresa més que de manera gradual, pas a pas, al llarg d'un ampli i llarg camí de patiments, infestat de victòries i derrotes. La victòria de Spartakus no se situa al principi d'aqueix camí, sinó al final de la revolució. Ella s'identifica amb la victòria definitiva de les masses, objectiu que ocupa ja a milions de ments que acaben de començar a caminar per la via del socialisme.

En peu, proletari! A la lluita! Hi ha tot un món per conquerir i un món sencer a combatre. En aquesta batalla de classes de la història mundial pels més elevats objectius de la humanitat no hi ha la possibilitat de diàleg amb l'enemic. L'únic llenguatge que entén aqueix enemic és el dels polzes als ulls i els genolls sobre el pit.

Edita: *Germinal – nucli en defensa del marxisme*

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org